

АНДРЮ КЛАВАН
НЕЙНИЯТ ВЛАДЕТЕЛ И
ГОСПОДАР

Превод от английски: Мария Симеонова, 2007

chitanka.info

Беше очевидно, че тя го е убила, но само аз знаех защо. Бях приятел на Джим и той ми споделяше всичко. Историята сама по себе си беше шокираща. Поне според мен. Неведнъж, когато Джим ми се доверяваше, аз чувствах как потта се събира под яката на ризата ми и се стича по гърдите ми. Настръхвах като кокошка или ако трябва да се изразя по-благоприлично, „стомахът ми се свиваше“. Разбира се, в наши дни би трябвало да можем да говорим за тези неща — всъщност за абсолютно всичко — съвсем свободно. Има толкова много книги и филми, и предавания, претендиращи да разбият и последното табу, че току-виж не останали табута.

Е, да видим. Хайде да видим.

* * *

Джим и Сюзан се познаваха от работата си и започнаха връзка след едно служебно парти — стандартна история. Джим беше вицепрезидент и отговаряше за забавните предавания в една от най-големите радиостанции.

— Не знам точно в какво се състои работата ми — имаше навик да казва той. — Но, дявол да го вземе, трябва да я върша.

Сюзан беше асистентка на мениджъра на „Личен състав“, иначе казано — секретарка, чиято работа беше да прави графици.

Джим беше висок, елегантен, харвардски възпитаник, на трийсет и пет. В работата си беше бавен и замислен, сякаш подбираше внимателно всяка дума, която излизаше от устата му. Плюс това имаше навика да се втренчва в очите на събеседника си, като че погълнат до последния неврон от обсъждания въпрос, било то и най-скучния. След работа, слава богу, ставаше по-саркастичен, по-язвителен. Честно казано, май почти всички му се виждаха малко или повече идиоти. Мен ако питате, това си беше нездрав оптимизъм.

Сюзан беше енергична, будна, тъмнокоса, на двайсет и нещо. Малко слабовата в лицето и с твърде остри черти за моя вкус, но все пак хващаше окото с дългата си права, черна, ама много черна коса. Отгоре на това имаше хубава фигура, дребничка и стегната, грациозно разгърнатата в областта на гърдите и ханша. Отношението ѝ към света беше агресивно, предизвикателно, един вид, „виж какво, мой човек, аз

съм си такава, каквато съм“. С което според мен се опитваше да прикрие защитната си реакция спрямо произхода си от Куинс, образованието си и дори интелигентността си. При всички положения беше човек, способен да те зареди още от сутринта — само като я видиш как крачи из офиса с късата си пола или как издърпва с дългия си нокът косъм от плитката си, попаднал в устата. Станеше ли дума за нея, всички мъже в офиса бяха на едно мнение — идеално парче за чукане в службата. В подобни социологически дебати, в които господата се отпускат да обсъждат кой с коя от колежките би го направил, Сюзан обикновено се споменаваше като момичето, което човек би изправил срещу автомата за минерална вода и би изклатил на фона на бръмчащата на долния етаж прахосмукачка на нощния почистващ персонал.

И така, на едно парти през февруари, на което празнувахме пускането и в известен смисъл провала на поредния идиотски проект, със злорадство и завист забелязахме, че Джим и Сюзан стоят един до друг, говорят си цяла вечер и накрая си тръгват заедно. След което си лягат заедно. Това, последното, не го видяхме, но специално на мен ми бе преразказано впоследствие.

* * *

Аз съм редактор на новините, на трийсет и осем, разведен преди седем години, два месеца и шестнайсет дни. В сексуално отношение, все си мисля, малко или повече съм видял всичко на този свят. Но в наши дни май всички малко или повече сме видели всичко на този свят. Направо вече с нищо не могат да ни изненадат. Затова първоначално разказите на Джим предизвикаха похотливо пламъче в погледа ми, без да споменавам тънката струйка слюнка, която шурна от ъгълчето на устата ми.

Тя си падаше по грубата игра. За това става въпрос. Сега историята може да бъде разказана. Нашата Сюзан обичаше да я пошляпват. Джим, Бог да му е на помощ, в началото не изглеждаше обезпокоен от този факт. Той също беше видял едно-друго, разбира се, но не и на този фронт.

Оказа се, че когато се прибрали в апартамента му, Сюзан му пхнала в ръцете колана от собствения му халат и му наредила да я завърже. Джим успял да изпълни тези прости инструкции, подчинил се и когато се наложило да сграбчи черната ѝ, ама много черна коса в юмрука си и да натисне здраво главата ѝ надолу към онова, което благоприлично бих описал като пулсиращата му мъжественост. Онова с пошляпването станало по-късно, след като я метнал по корем на леглото и я обладал изотзад — пак по нейно изрично настояване.

— Беше малко перверзно — сподели ми Джим.

— Да бе, да те ожали човек — рекох. — Сега си, има-няма, вторият или третият поред най-голям късметлия на земята, а?

Е, възбуждащо било, призна Джим. И не, не било защото никога преди не бил правил нещо подобно. Просто му се струвало, че било редно човек да опознае едно момиче малко по-добре, преди да започне да го пердаши. Все пак е доста интимно, не е нещо, които се прави на първа среща.

Плюс това Джим адски харесваше Сюзан. Харесваше му първичната ѝ енергия, троснатият ѝ, язвителен език, под който се таеше уязвимост. Искаше да я опознае, да прекара с нея малко време, а защо не и повече. И сега, след като бяха започнали по такъв начин, чудеше се той, докъде ли щяха да я докарат?

Но се оказа, че само на Джим му било толкова неловко. Сюзан си се чувствала прекрасно, като се събудила в обятията му на следващата сутрин. „Снощи беше супер“, прошепнала и го целунала по наболата четина. Хванала го за ръката, докато спирали такси, което да я откара вкъщи, за да се преоблече. А после в офиса се държала перфектно и не издала по никакъв начин, че в отношенията им е настъпила промяна. Само когато се разминавали в коридорите, му кимвала едва забележимо и измърморвала: „Боже, какви сме професионалисти“.

После вечеряли заедно в марокански ресторант и тя въодушевено му заразказвала за различни истории за шефовете си. А Джим, който обикновено показваше, че се забавлява, като присвиваше очи и пускаше тънка усмивка, се облегнал в стола си и се смял с цяло гърло, даже се наложило да бърше с пръсти потеклите му сълзи.

Същата нощ тя пожела да я напердаши с кожата си колан. Джим се възпротивил.

— Няма ли поне веднъж да го направим по нормалния начин? — попитал.

Но тя се притиснала в него.

— Направи го. Много искам.

— Виж, малко се притеснявам заради шума. Съседите, нали разбираш.

Е, имал право. Сюзан отишла в кухнята и се върнала с дървена лъжица. Очевидно така нямало да вдигат чак такъв шум. Джим, както винаги джентълмен, я завързал за рамката на леглото.

— Тази жена ме убива. Изтощен съм — призна ми няколко седмици по-късно.

Мушнах ръка под ризата си и тупнах няколко пъти с юмрук, за да му покажа, че сърцето ми съчувствено тупти за него.

— Сериозно ти говоря. Наистина понякога съм навит и на това. Секси е, забавно е. Но, господи! От време на време имам нужда да виждам лицето ѝ.

— Ще се кротне. Та нали едва започвате — успокоих го. — Просто опипва почвата. Постепенно ще намериш начин да ѝ разкриеш насладите от мисионерската поза.

Водехме този разговор на маса в „При Маккорд“ — последния хубав ирландски бар в обновения Уест Сайд. Новинарският екип имаше навика да минава оттук за по едно вечер, затова бяхме снишили глас. Джим се приведе още повече към мен. Челата ни почти се докоснаха, а той се огледа, преди да продължи.

— Виж сега каква е работата. Мисля, че тя е тежък случай.

— Тоест?

— Как да ти кажа, аз също обичам да си развихря фантазията и прочие. Но тя май взима нещата на сериозно.

— Не те разбирам — настоях, този път по-дрезгаво, а зад ухото ми избиха капчици пот.

Оказа се, че стигнали до там в отношенията си, че си разделили домакинската работа. Сюзан разпределила задачите и на нея се паднало да чисти апартамента на Джим, да му готви вечер и да мие съдовете. Гола. В задълженията на Джим влизало да я принуждава да върши всичко това, като я пляска, бие с камшик или изнасилва, ако тя прояви неподчинение или сбърка, или се престори, че е сбъркала.

Винаги звучи самохвално, когато мъж започне да се оплаква от сексуалния си живот, но Джим наистина изглеждаше разтревожен.

— Не твърдя, че не се възбудам от тия неща. Напротив, възбуждащо е. Но вече започва да става... грозно. Не мислиш ли?

Избърсах устни и се отпуснах в креслото.

— Не знам — рекох след дълга пауза, когато най-накрая успях да възстановя дишането си и да отворя уста, — кой каквото си посее. Имам предвид, виж, ако не ти харесва, просто престани. Нали така? Ако нещата не вървят, просто тегли чертата.

Очевидно тази мисъл му беше минавала през главата. Кимна бавно, сякаш я обмисляше за пореден път.

Но не спря. Всъщност няколко седмици след това Сюзан вече се беше пренесла изцяло при него.

* * *

Оттук насетне информацията ми става оскъдна. Очевидно, когато един мъж заживее с някого, вече не разказва с подробности за сексуалния си живот. Всички знаеха, че авантюрата им е прераснала в по-сериозна връзка, но Сюзан и Джим все така страняха един от друг в офиса. Идваха на работа, хванати за ръце. Целуваха се отвън пред сградата. И след това всеки се залавяше с работата си. Нямаше шепнене из коридорите, нямаше затворени врати. Няколкото пъти, когато излизахме да пийнем по едно след работа с колегите, двамата дори не седнаха един до друг. Когато си тръгнаха, през прозореца видяхме как Джим я прегърна. Това беше всичко.

Последния път, когато разговарях с Джим на тази тема преди смъртта му, беше пак в „При Маккорд“. Една вечер влязох в бара и го видях да седи сам на маса в ъгъла. По начина, по който седеше — сякаш глътнал бастун, с полуотворени, лъснали очи — веднага разбрах, че е пиян като кирка. Седнах срещу него, а той бавно махна с ръка и каза: „Аз черпя“. Поръчах си скоч.

Ако бях малко по-умен, щях да се придържам към темата за спорта. „Никс“ падаха поголовно; „Янките“, шампиони от миналия сезон, сега се бореха да не изостават от „Балтимор“. Можех да говоря

за това надълго и широко. И трябваше. Но любопитството надделя. Не знам дали „любопитен“ е точно казано. По-скоро „похотлив“.

— Е, как вървят нещата със Сюзан? — изтърсих.

— Чудесно. Нещата със Сюзан вървят чудесно — отвърна той като човек, който има сериозна връзка. А после добави: — Аз съм нейният владетел и господар. — Седеше все така — като глътнал бастун. И се олюляваше леко като улична лампа в буря.

Сюзан направила списък с ежедневните им задължения, който той наизустил и следвал без подканяне. Така имало по-голям ефект, защото ѝ оставало време да го умолява да престане. Той я завързвал, тя започвала да го моли, а той я биел, докато тя се моли. Изнасилвал я анално и я скубел за косата, и натискал грубо главата ѝ надолу, за да гледа, докато го прави.

— Кой е твоят владетел и господар? — питал я.

— Ти си моят владетел и господар — отговаряла. После се залавяла за домакинската работа гола или обута в дантелените жартиери, които си беше купила. Обикновено чупела или разливала нещо, а той я биел и бил готов да я обладае пак и пак.

След като ми разказа всичко това, той склопи очи и леко разтвори устни. В продължение на няколко минути изглеждаше заспал, а после се сепна и се събуди. Но продължаваше неизменно да стои с изправен гръб. Дори когато стана да си върви, стойката му беше вдървена и съвършено изправена. Понесе се към вратата, сякаш беше от онези някогашни инструктори по правилна стойка. Беше смешен — така пиян изглеждаше по-благороден, отколкото като беше трезвен — някаква преувеличена, комична версия на собственото му резервирано, благородно, трезвено „аз“.

Гледах го как си тръгва с усмивка на лицето. Липсва ми.

* * *

Сюзан го намушка с кухненски нож — от онези, големите. Само едно рязко пробождаване, но проникнало достатъчно надълбоко, за да разреже важна артерия. Умрял от кръвозагуба на кухненския под, вперил поглед в тавана, докато тя крещяла истерично в телефонната слушалка за линейка.

Джим, който не беше кой да е, влезе в новините. Сетне историята се раздуха от феминистките, за които убийството на гадже си е чиста форма на себеизява. Те настояваха делото да се прекрати незабавно. И доста хора ги подкрепиха. Сюзан, както се установи, имаше синини по цялото тяло и кървеше от всяко телесно отворстие. И беше съвсем очевидно, че преди да ѝ прекипи и да грабне ножа, е била принудена да извърши поредния гнусен сексуален акт. Беше от ясно по-ясно, че става въпрос за системен побой и сексуален тормоз, за дълго отлагана самозащита.

По някаква причина обаче следователите не бяха напълно убедени. Като цяло ченгетата прекарват достатъчно време в дълбините на човешката извратеност, поради което винаги имат едно наум. Ясно им е, че политическите истини, дори да са безспорни, невинаги са приложими, когато става дума за любовен романс.

Така че главният прокурор на Манхатън беше между чука и наковалнята. Сюзан тутакси бе наела добър адвокат и не беше говорила с никого. Полицайте имаха подозрения, че са открили доказателства за доброволен мазохизъм в сексуалния живот на Сюзан, но засега не разполагаха с нищо конкретно. Междувременно медиите започнаха все по-често да споменават думата „мъченичество“ до името на Сюзан и публикуваха историята ѝ наред с други случаи на сексуално насилие — това беше техният си начин да бъдат „обективни“, като заемат изцяло страната на Сюзан. Както и да е, последното, което прокурорът искаше, беше първо да тикне жената в затвора, а после да се налага да я освобождава. Поради което се размотаваше. Забавени ден-два обвинения, разтакаване на понататъшното разследване. А в това време главният заподозрян беше на свобода.

* * *

Колкото до мен, изпаднах в дълбока депресия, бях объркан. Джим не ми беше брат, но беше добър приятел. Подозирах, че съм може би най-близкият му приятел в офиса, може би дори в града, а вероятно и изобщо. Въпреки това имаше моменти — като гледах феминистките по телевизията, като гледах адвоката на Сюзан — в

които си мислех: „Откъде да знам? Той казваше едно, момичето твърди друго. Как да съм сигурен, че всичко, което Джим ми разказваше, не е било някаква безумна лъжа, нелепо оправдание за тормоза, на който я е подлагал?“.

Разбира се, без да обръщам внимание на всичко това, се обадох в полицията в деня след убийството, петък, още щом чух какво е станало. Позвъних на един познат в отдел „Убийства“ и му казах, че имам информация по случая. Докато затварях телефона, едва ли не очаквах да чуя виещите сирени на патрулите, спуснали се да ме разпитват. Вместо това ми определиха среща в понеделник сутринта и ме помолиха да се явя в участъка за разговор с детективите по случая.

Което ми осигури един уикенд време. Прекарах го на канапето, притиснат от тежка като олово депресия. Зяпах тавана, стиснал главата си с ръце. Щеше ми се да зарева, щеше ми се да се самообвинявам и в същото време се опитвах да не го правя. Телефонът звънеше ли звънеше, но аз не вдигах. Обаждаха се приятели — слушах съобщенията им на телефонния секретар — които искаха да станат част от събитията: съчувствието, тъгата, клюката. Има ли убийство, всеки иска да докопа парче от него. Нямах сили да участвам в тази игра.

В неделя вечерта най-сетне на вратата ми се почука. Живея на последния етаж и по-скоро очаквах да чуя звънеца долу, на входа, но в случая си беше почукване. Помислих си, че сигурно е някой съсед, видял историята по телевизията. Извиках, докато си обувах обувките. Загаших си ризата, докато вървах към вратата. Отворих, без дори да надзърна през шпионката.

Отсреща стоеше Сюзан.

В секундата, в която я видях, през съзнанието ми профуча какво ли не. Тя стоеше пред мен, едновременно войнствена и притеснена. С вдигната брадичка — заядлива; със сведен поглед — свенлива. Помислих си, какво се очаква от мен, как би трябвало да се държа: ядосано, отмъстително, хладно, справедливо, високомерно, състрадателно? Господи, бях като парализиран. Накрая просто отстъпих и я пуснах да влезе. Тя застана в средата на стаята и се обърна с лице към мен, докато затварях вратата.

После сви рамене. Едно повдигнато голо рамо, едно извито нагоре ъгълче на устните, остроумна усмивка. Носеше светла пролетна

рокля с тънки презрамки, вързани на панделка отзад на тила. Мургавата ѝ плът бе щедро изложена на показ. Забелязах малък сърповиден белег на бедрото ѝ, точно където свършваше подгъвът.

— Не знам какво точно се прави в подобни случаи — подхванах.

— Аха. Може би трябва да потърсиш под заглавие „Как да забавляваме момичето, убило най-добрия ни приятел“.

Върнах ѝ остроумната усмивка.

— Не се увличай в приказки, Сюзан, става ли? В понеделник ще ходя в полицията.

Усмивката ѝ се изпари, тя кимна и се извърна настрани.

— Е, Джим всичко ли ти разказваше? Имам предвид за нас? — Започна да си играе с тейфтера, оставен на телефонната ми масичка.

Наблюдавах я. Реагирах въздържано, но в движенията ми имаше напрежение. Гледах я как се обръща, вслушвах се в думите ѝ. И не можех да не си мисля за онова, което Джим ми беше споделял. Разглеждах, бавно и продължително, извивката на гърба ѝ. От гледката кожата ми се подпали, стомахът ми се вледени. Интересна комбинация.

Облизах устни и се опитах да мисля за мъртвия си приятел.

— Да, може да се каже — отроних сподавено. — Разказваше ми почти всичко.

— Е, това ме кара да се чувствам доста неловко — прихна тя.

— Виж, недей да флиртуваш с мен. Уби приятеля ми, а сега идваш у дома и се опитваш да оплетеш и мен.

Тя пак се обърна, скръстила ръце. Така се бях втренчил в лицето ѝ, че няма начин да не се е досетила, че мисля само за гърдите ѝ.

— Не флиртувам с теб — отвърна. — Само искам да ти разкажа.

— Какво да ми разкажеш?

— Какво ми причиняваше той, как ме биеше, как ме унижаваше. Беше два пъти по-едър от мен. Помисли си, на теб как би ти се сторило, какво би направил ти, ако някой ти причиняваше това.

— Сюзан! — размахвах ръце аз. — Та нали ти го молеше за това!

— О, да, „тя си го търсеше“, нали? И ти вярваш. Приятелчето ти го твърди, значи е истина.

Изсумтах. Замислих се. Погледнах я. Помислих си за Джим.

— Да — казах най-накрая. — Вярвам му. Истина е.

Тя не възрази. Просто продължи:

— Е, дори и да е вярно, това не променя нещата. Разбираш ли? Да го беше видял как се възбужда от това. Така де, та той не беше длъжен да продължава. Аз можех да спра. Би могъл да промени нещата — по всяко време, стига да поиска. Но на него му харесваше... толкова му харесваше... Започваше да ме бие, да ме измъчва и какво ли още не и това го възбуждаше. Според теб как би се почувствал човек?

Не се гордея с реакцията си, но съм длъжен да призная, че се почесах по главата, ням като маймуна.

Сюзан прекара дългия нокът на показалеца си по тейфтера на телефонната ми масичка. Проследи движението с поглед. Както и аз.

— Наистина ли ще отидеш при ченгетата?

— Да, по дяволите, ще отида — отвърнах. След което продължих, сякаш имах нужда от оправдание: — Със сигурност ще открият и още някой друг, с когото си правила подобни неща. И той ще им разкаже същото.

Тя поклати глава.

— Не. Само ти си. Ти си единственият, който знае.

Нямаше какво да кажа. Стояхме, потънали в мълчание. Тя — замислена, аз — вторачен в нея, взрян в извивките и цветовете ѝ.

Накрая тя вдигна очи към мен, килна глава настрани. Не пристъпи напред, нито прокара пръсти по гърдите ми; не се сгуши в мен, за да усетя горещината на дъха ѝ или уханието на парфюма ѝ. Остави това на филмите, на фаталните жени. Стоеше си там просто така, хвърли ми един от онези нейни погледи, вирнала брадичка, стиснала юмруци, извадила на показ душата си, почти трептяща в ръцете ми.

— В такъв случай това ти дава доста власт над мен, нали? — рече.

— Е, и?

Тя отново сви рамене.

— Знаеш какво ми харесва.

— Махай се — креснах. Не си дадох време дори да започна да се потя. — Господи! Разкарай се оттук, Сюзан.

Тя тръгна към вратата. Гледах я как върви натам. Да, точно така, помислих си. Имам власт над нея. Имам власт над нея, докато решат да не ѝ повдигат обвинения, докато заглавията във вестниците изчезнат.

Тогава кой съм аз? Аз съм нейният владетел и господар. Точно като Джим.

Тя мина покрай мен. Достатъчно близо, за да чуе мислите ми. Погледна ме, изненадана. Засмя се.

— Какво, да не мислиш, че ще убия и теб?

— Ще си остане загадка за мен, нали така?

Все още усмихната, тя комично сбърчи вежди.

— Ако това те възбужда...

Именно насмешката бе капката, от която чашата преля. Не можах да устоя на импулса да изтрия тази усмивка от физиономията ѝ. Пресегнах се и сграбчих косата ѝ в юмрука си. Нейната черна, ама много черна коса.

Беше дори по-мека, отколкото си я бях представял.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.